

πλιάτσικο

πλιάτσικο, το, ουσ. [<αλβαν. *plaçkë* <σλαβ. *pljatska*]. **1.** η λαφυραγωγία, η λεηλασία, η μη οργανωμένη ληστεία, το άρπαγμα υλικών αγαθών από άτακτο πλήθος εν καιρώ πολέμου ή εν καιρώ κοινωνικών αναταραχών: «οι ληστές έπεσαν με τα μούτρα στο πλιάτσικο και καταλήστεψαν το χωριό || οι ταραξίες επιδόθηκαν στο πλιάτσικο των καταστημάτων». **2.** οτιδήποτε μπορεί κανείς να αρπάξει, να επωφεληθεί με παράνομο τρόπο: «η κυβέρνηση υποσχέθηκε να πατάξει το πλιάτσικο που γίνεται στις δημόσιες υπηρεσίες».

- *κάνω πλιάτσικο*, βλ. φρ. *το ρίχνω στο πλιάτσικο*.

- *το ρίχνω στο πλιάτσικο*, αρπάζω, λεηλατώ, λαφυραγωγώ: «μόλις ο εχθρός κατέλαβε την πόλη, το 'ριξε στο πλιάτσικο || μόλις τα επεισόδια γενικεύτηκαν, πολλοί το 'ριξαν στο πλιάτσικο των καταστημάτων».

Κέντρο Ελληνικής Γλώσσας